

Hội Ái Hữu Nguyễn Đình Chiểu & Lê Ngọc Hân Mỹ Tho

4555 University Ave San Diego, CA 92105-USA

Phone: 619-584-7568-Fax: 619-284-9822

Website 1: ndclnh.tripod.com -

Website 2: saigonline.com/ndclnh

Email: vinhngo2000@yahoo.com

BỨC THƠ ĐẦU NĂM

Nguyễn Thanh Liêm

Bản Tin này đến với quý vị và các bạn vào những ngày đầu năm Bính Tuất. Người viết cũng như anh chị em trong ban biên tập vô cùng hân hoan gửi lời chào mừng đầu xuân đến quý vị giáo sư, nhân viên cùng quý thân hữu và toàn thể anh chị em cựu học sinh NĐC-LNH ở khắp mọi nơi. Xin hãy cùng nhau nâng ly rượu mừng, chào đón những ngày xuân tươi thắm, cùng chúc cho nhau những may mắn, hanh thông, những tốt đẹp mà năm Bính Tuất có thể mang đến cho tất cả mọi người.

Ngày Tết chúc nhau là một sinh hoạt văn hóa quen thuộc, cũng như bao nhiêu những phong tục tín ngưỡng khác, luôn gắn liền với cuộc sống của con người. Ở đâu cũng có ngày lễ mừng ngày đầu năm mới, và ở đâu cũng có những lời cầu chúc tốt đẹp cho nhau trong những ngày này. Người Việt Nam xưa nay, cũng như người Trung Hoa thường quen chúc sống lâu (thọ), có chức vị bổng lộc (lộc), có đông con cháu (phước). Thói quen chúc mừng nhiều lúc trở thành máy móc và người chúc chẳng cần phải suy tư, cứ dùng ngay những sáo ngữ có sẵn từ bao giờ. Nào “vạn sự như ý” nào “cống hi phát xối”, rồi “muốn gì được nấy” rồi “tiền vô như nước”, “con cháu đầy nhà”, “hạnh phúc mãn đường” v v . . . Cũng chẳng ai để ý làm gì đến nội dung của lời cầu chúc, chỉ vui thôi, trong truyền thống chúc Tết của dân tộc mình. Tuy nhiên sự không cần ý thức về lời cầu chúc cũng như cái vui trong thói quen cầu chúc chỉ có ở những người được xã hội chấp nhận, những người có cuộc sống dễ dãi thích nghi với cuộc đời. Ngược lại nếu có những người bị đời ruồng bỏ, bị xã hội gạt ra ngoài, thì chắc những kẻ đó không thể không thắc mắc suy tư về những lời cầu chúc gần như phi lý hay lố bịch đối với họ. Trường hợp Trần Tế Xương chẳng hạn, một kẻ tài hoa, sống lây lất bên lề xã hội phồn hoa buổi giao thời, không thích nghi được với hoàn cảnh chuyên mình của thời cuộc, đã thấy khó chịu, bức mình với những lời cầu chúc

nói trên, những lời cầu chúc hết sức mỉa mai đối với ông. Ông chế diễu, bằng cách lố bịch hóa, thói quen cầu chúc sống lâu, giàu có, sang trọng, đông con trong bài thơ trào phúng nổi tiếng của ông:

*Lẳng lẳng mà nghe nó chúc nhau
Chúc nhau trăm tuổi bạc đầu râu
Phen này ông quyết đi buôn cối
Thiên hạ bao nhiêu đĩa giả trâu.*

*Lẳng lẳng mà nghe nó chúc sang
Đĩa thì mua tước, đĩa mua quan
Phen này ông quyết đi buôn lộng
Vừa chửi vừa rao cũng đất hàng.*

*Lẳng lẳng mà nghe nó chúc giàu
Trăm nghìn vạn mở để vào đầu
Phen này ắt hẳn gà ăn bạc
Đông rưng đông rơi lọ phải cầu.*

*Lẳng lẳng mà nghe nó chúc con
Sanh năm để bầy được vương tròn
Phố phường chật hẹp nhà đông đúc
Bồng bế nhau lên nó ở non.*

Bất mãn với cuộc sống, với xã hội đương thời, ông cảm thấy như con người, từ vua quan đến mọi hạng người thường dân trong xã hội buổi giao thời đã không còn hành xử một cách xứng đáng với địa vị con người nữa. Cho nên thay vì cầu chúc giàu có, sống lâu, đông con và sang trọng như người đời thường quen chúc, ông có những lời cầu chúc cay đắng hơn cho mọi người:

***Bất chước ai ta chúc mấy lời
Chúc cho tất cả ở trên đời
Vua quan sĩ thứ, người muôn nước
Sao được cho ra cái giống người.***

« **Cái giống người** » mà Trần Tế Xương nghĩ tới ở đây chắc không khác gì mẫu người có ít nhiều « quân tử » tính của nho giáo. Con người không phải là thiên thần, có tài năng, đạo đức, linh

thiên như thần thánh, nhưng cũng không phải là con vật, sống với bản năng thấp kém của thú vật. Con người có giá trị và phẩm cách của giống người. Đó là người có đủ nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, năm đức tính (ngũ thường) bắt buộc phải có để xứng đáng là con người theo nho giáo cũng như theo đạo đức của phần lớn người Á Đông. Ở địa vị vua quan, người đó phải thanh liêm, sáng suốt, không ích kỷ, không chỉ lo cho riêng mình hay gia đình mình, mà biết thương dân, tận tụy lo cho dân, làm cho dân ấm no, hạnh phúc. Ở địa vị người dân thường, người đó biết nghĩ đến cộng đồng, đến quốc gia, phụng sự đất nước, dân tộc, lo cho gia đình yên ấm, sống lành mạnh đạo đức, có lòng nhân, có tinh thần vị tha không ác độc, lưu manh vị kỷ.

Cái giống người mà Trần Tế Xương cầu chúc thật ra không xa lạ gì đối với chúng ta, những người ít nhiều liên hệ tới trường Nguyễn Đình Chiểu. Trước hết chúng ta có thể thấy ngay phẩm cách của con người đó ở nơi nhà nho Nguyễn Đình Chiểu, người mà trường đã có danh dự mang tên. Rồi nói đến hàng ngũ giáo sư Nguyễn Đình Chiểu thì phẩm cách của con người cũng thể hiện rõ ràng ở người thầy tiêu biểu như Trần Văn Hương. Nghèo mặc kệ, miễn trong sạch, ngay thẳng, thương dân, thương nước, dạy học, làm chính trị, đều một mực vì học trò, vì dân, vì nước, không một chút vị kỷ, không một chút vì danh, vì lợi. Học trò Nguyễn Đình Chiểu cũng vậy, cũng là loại người có đủ phẩm cách mà Trần Tế Xương mong muốn. Tiêu biểu trong trường hợp này là cựu học sinh Nguyễn Văn Trường. Ông là người Vĩnh Long như thầy Trần Văn Hương. Ông cũng học ở Nguyễn Đình Chiểu như cụ Hương. Nhưng cụ Hương về dạy Nguyễn Đình Chiểu còn Nguyễn Văn Trường thì dạy đại học Huế. Cụ Hương làm đô trưởng, rồi Thủ Tướng, rồi Phó Tổng Thống và Tổng Thống. Ông Trường làm Tổng Giám Đốc Trung Tiểu Học, rồi Tổng Trưởng Giáo Dục hai lần. Hết lòng lo cho giáo dục, hết lòng lo cho thế hệ trẻ, đặt chính trị ra ngoài học đường, luôn luôn làm việc cho dân, cho nước, đó là phẩm cách của người học trò trường Nguyễn Đình Chiểu.

Chúng ta không cần phải bắt chước Trần Tế Xương, bực tức cầu chúc với những lời ít nhiều mỉa mai, hằn học. Chúng ta may mắn đã có những người theo mẫu người Trần Tế Xương mong muốn. Chúng ta chỉ cần cầu mong cho truyền thống tốt đẹp của trường mình, qua hình ảnh của cụ Đồ Chiểu, của giáo sư Trần Văn Hương, và cựu học sinh Nguyễn Văn Trường, được tiếp nối mãi mãi trong tương lai

dài vô tận. Một lần nữa xin hãy cùng nhau nâng ly, vui vẻ chúc nhau trong dịp đầu xuân, chúc gì cũng được, nhưng đừng quên cầu mong truyền thống tốt đẹp của trường mình kéo dài mãi với thời gian.

Bạn Tôi

Nguyễn Thái Bửu (CHS NDC 1956-1963)

Lê Thanh Khiết, bạn cùng lớp Đệ Thất 5 niên khóa 1956 với tôi. Chúng tôi cùng ganh đua học hành suốt 7 năm dưới ngôi trường Nguyễn Đình Chiểu thân yêu. Khiết trắng trẻo, thư sinh, hát hay, thường ca hát giúp vui vào các ngày lễ Tết. Khiết là Em của nhạc sĩ Lê Thanh Quan, với các ca khúc ngợi ca quê hương, đồng ruộng.

Ngày nay, Bạn Tôi, Lê Thanh Khiết phải vất vả mưu sinh bằng nghề bán vé số. Về thăm quê hương Mỹ Tho thương yêu của mình, tôi có dịp vào các quán ăn, thấy tấm bảng nhỏ “Cấm Bán Vé Số”, tôi cảm thấy đau lòng cho thân phận của Khiết. Có thể có một số Em nhỏ bán vé số làm phiền hà khách, nhưng đó không phải là trường hợp của Bạn Tôi.

Ở đây tôi mạo muội đề nghị chúng ta góp phần đùm bọc, yêu thương một thân phận hẩm hiu.

Mọi giúp đỡ xin gửi thẳng về :

Lê Thanh Khiết

126/6 Lê Thị Hồng Gấm

Phường 6, Khu Phố 8

Thành phố Mỹ Tho, Tiền Giang,

Việt Nam

Hay qua Thủ Quỹ của Hội AH NDC & LNH tại California, Hoa Kỳ. Tôi thành tâm cầu nguyện Ông Thần Điều Hòa linh thiêng phò hộ quý vị.

CHS Lê Thanh Khiết và tập vé số trên tay

Tin Sinh Hoạt Văn Nghệ

Được tin CHS **Ngọc Loan** sẽ tổ chức Đêm Nhạc và Dạ Vũ “Tình Khúc Ngọc Loan-Thiên Đàng Đã Mất” vào tối Thứ Bảy, ngày 18 tháng 2 năm 2006 tại San Jose, California.

Ngọc Loan là một CHS Lê Ngọc Hân đã thành công qua các CD đã phát hành trước đây như ‘Nhớ Gì Không Em’, “Mong Manh”, “Rồi Như Mây Bay” qua giọng hát của các Ca Sĩ được nhiều người mến mộ. Dù đã phát hành 3 cuốn CD trước đó nhưng lần này Ngọc Loan mới chính thức làm buổi ca nhạc ra mắt cho cuốn thứ 4 cùng bằng hữu và giới yêu nhạc.

Với các tác phẩm âm nhạc đã phát hành, Ngọc Loan được kể là một trong số ít Nữ Nhạc Sĩ sáng tác trong làng âm nhạc hải ngoại.

Cùng với **Hồ Mỹ Xuân (Alias Trương Mỹ Xuân)**, một CHS Lê Ngọc Hân, cũng là một nghệ sĩ có chỗ đứng vững chắc trong lãnh vực tranh Mosaic. Hai Chị đã làm rạng danh người Nữ Sinh Lê Ngọc Hân trong lãnh vực âm nhạc và tranh Mosaic ở vùng Thung Lũng Hoa Vàng. *(Chúng tôi sẽ có bài giới thiệu về Hồ Mỹ Xuân và các tác phẩm của Chị)*

CHS Hồ Mỹ Xuân (Alias Trương Mỹ Xuân) và CHS Trịnh Thúy Quỳnh bên cạnh các tác phẩm Mosaic được triển lãm vào tháng 9/2005.

Tin Buồn

Chúng tôi vô cùng thương tiếc báo tin cùng quý Thầy Cô và các Anh Chị CHS Nguyễn Đình Chiêu và Lê Ngọc Hân:

Bác **Huyền Văn Bi**, là CHS Collège de Mytho thập niên 1930 đã qua đời ngày 24 tháng 11 năm 2005 tại Pháp Quốc, hưởng thọ 92 tuổi.

Bà **Phan Ngọc My (Má My)**, Giáo Sư dạy môn Nữ Công (trước ở Trường NĐC, sau ở LNHN) đã từ trần ngày 27 tháng 11 năm 2005 tại Mỹ Tho, hưởng thọ 86 tuổi.

CHS **Dương Văn Lễ**, là Em của Cố Giáo Sư Dương Văn Nhi, đã đột ngột từ trần ngày 14 tháng 1 năm 2006 tại miền Bắc California, Hoa Kỳ, hưởng thọ 63 tuổi.

CHS **Nguyễn Ngọc Ân**, là thành viên trong BCH Hội AH Định Tường & Mỹ Tho đã từ trần ngày 29 tháng 1 năm 2006 (nhằm ngày Mừng 1 Tết, Bính Tuất), tại Orange County, California, hưởng thọ 61 tuổi.

Chúng tôi xin thành kính chia buồn cùng gia đình người quá cố và nguyện cầu linh hồn Bác Huyền Văn Bi, Bà Phan Ngọc My, Anh Dương Văn Lễ, Anh Nguyễn Ngọc Ân được yên nghỉ nơi cõi vĩnh hằng.

Anh Nguyễn Ngọc Ân (người thứ hai từ bên phải), hình chụp tại nhà Anh Ngô Ngọc Vĩnh, tháng 6/2005

HỌP MẶT

A/ Vào ngày 17 tháng 12 năm 2005, Chị Võ Bạch Mai, CHS LNH đã tổ chức buổi họp mặt thân mật một số đồng hương Mỹ Tho và CHS hai Trường NĐC & LNH tại tư gia thuộc thành phố Costa Mesa, CA. Trong số khách mời đến tham dự có người từ Canada, miền Bắc California, San Diego. Trong dịp này, các Chị Nguyễn Thị Xuân Hương, Nguyễn Thị Trung và Anh Ngô Ngọc Vĩnh trong Ban Chấp Hành Hội cũng có mặt trong buổi họp mặt.

B/ Ngày 1 tháng 1 năm 2006, một số đồng hương Mỹ Tho và CHS NDC & LNH đã gặp mặt nhau tại tư gia Anh Nguyễn Văn Nở, thành phố Santa Ana, CA. Dù trời mưa và khí hậu thật lạnh, nhưng mọi người đều vui mừng gặp lại nhau. Đây là một thông lệ đã có từ trên 10 năm nay của một số đồng hương và CHS NDC & LNH Mỹ Tho, gặp nhau tại một địa điểm vào ngày đầu năm Dương Lịch.

Họp mặt của một số CHS và đồng hương Mỹ Tho vào ngày đầu năm dương lịch 2006

Nhắn tin chung: Để thể hiện được tình thân hữu, xin Quý Anh Chị gọi về Bản Tin những hình ảnh sinh hoạt của các CHS nơi mình đang định cư. Chúng tôi sẽ lần lượt đăng vào Bản Tin.

Văn kêu " Bà "

Nguyễn Gia Linh

Đã mấy mùa Xuân em nhớ không?
Từ khi xa cách, má thôi hồng
Có nghe trong gió lời than thở?
Sao thấy thời gian mãi đợi mong !

Mỗi lần anh ngắm nụ mai vàng
Báo hiệu cho mình Xuân sắp sang
Là thấy cõi lòng len lén gọi
Hương yêu người cũ mãi giăng nhàng

Vẫn mãi cô đơn giữa phố phường
Năm dài tháng rộng tóc pha sương
Anh chờ nắng ấm lòa trong mắt
Mình dặt nhai đi khắp ngã đường

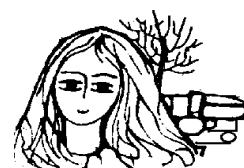
Một nét môi hồng, ánh mắt say
Làm anh ngỡ ngàng đến châu mày
Anh thường nhớ lại người năm cũ
Đón nụ hôn nồng đến ngất ngây

Từ thuở chúng mình chia cách nhau
Gió xuân giờ đã hết rì rào
Âm thanh vang dội từng khe lá
Nhắc nhớ tình xưa đẹp biết bao!

Mỗi năm gió lạnh đón chào Xuân
Hoa tuyết bay bay đẹp trắng ngần
Tô điểm khung trời màu âm đạm
Mà nghe giá buốt đến toàn thân

Như chuyện đau buồn giữa chúng sinh
Thông thường đâu phải chỉ riêng mình
Lấy câu tâm nguyện làm an ủi
Gởi gắm cho nhau một chút tình

Làm sao dám nói tuổi chưa già
Khi nét sương chiều vẫn thiết tha
Khi ánh mắt mờ đang nháy múa
Dầu chưa thấy rõ..."văn kêu bà"

Giới thiệu các ấn phẩm mới của các Hội CHS và Thân Hữu

HỘI NGỘ

Hội AH CHS NDC & LNH tại California Hoa Kỳ đã nhận được các Đặc San , Nội San, Bản Tin từ các Hội hoặc cá nhân sau đây, xin trân trọng giới thiệu với các Anh Chị CHS:

1/ Bản Tin số 24, ấn hành vào tháng 1/2006 của Hội CHS NDC & LNH tại Canada do Anh Nguyễn Trung Hiếu gửi đến.

2/ Nội San số 8 của Hội CHS NDC & LNH tại Pháp. Nội San ấn hành vào tháng 1/2006 ,dày trên 80 trang, do Anh Võ Thành Dũng gửi tặng.

3/ Bản Tin Mùa Xuân của Hội AH NDC & LNH Mỹ Tho tại Úc Châu ấn hành tháng 1/2006. Ngoài các tin sinh hoạt, Bản Tin giới thiệu một Ban Chấp Hành mới của Hội do Chị Ngọc Hân Ngô Thị Bạch Tuyết làm Hội Trưởng . Hội AH CHS NDC & LNH tại California, Hoa Kỳ, xin chúc mừng Chị Ngô Thị Bạch Tuyết và Ban Chấp Hành mới.

4/ Đặc San Tiền Giang & Hậu Giang số 8 phát hành tháng 1/2006, bao gồm những công trình nghiên cứu về Văn Hóa, Xã Hội, Kinh Tế của vùng Tiền Giang & Hậu Giang. Địa chỉ liên lạc: 8231 Westminster Blvd, Westminster, CA 92683 hay điện thoại 714-775-1522

5/ Tuyển Tập Thơ Tình Hải Ngoại do Anh Hoàng Lê (Lê Văn Vui , một CHS Le Myre de Vilers) chủ trương và gửi tặng ,tạp chí Thời Nay xuất bản.
Địa chỉ liên lạc :

Thời Nay Magazine .

4510, rue Cartier, suite 5

Montréal , Québec H2H 1W8 - CANADA

. Phone # (514) 593-8896 . Cell # (514) 242-1532

Chân thành cảm tạ các Hội AH NDC & LNH tại các Quốc Gia Pháp, Canada và Úc, Ban Chủ Trương Đặc San Tiền Giang & Hậu Giang và Anh Lê Văn Vui đã gửi tặng các ấn phẩm trên.

*Yesterday is history, tomorrow is a mystery,
and today is a gift;
that's why they call it a present.*
Eleanor Roosevelt (1884-1962)

Tất cả bắt đầu từ email của anh Lê Văn Đăng ở Seattle cho biết anh Nguyễn Văn Sâm ở Texas sẽ đến “xứ sở” của anh chơi, hỏi tôi có rảnh thì lên đó chơi luôn thế để các bạn già gặp nhau chuyện vãn về *Sài Gòn Năm Xưa*.

Tôi email cho cả hai với câu hỏi, thời gian nào để tiện việc thu xếp công việc. Nói thì nói vậy chứ công việc của người về hưu có gì đâu bận rộn mà lo thu với xếp. Thật sự, công việc hằng ngày của họ là lo chăm sóc cái thân xác tàn lụn của mình bằng thuốc men và ăn uống kiêng cử. Thời gian đối với họ trải dài vô tận. Họ lại không bị chi phối bởi một thời khóa biểu quy củ nào cả.

Sau khi biết thời gian hẹn, tôi vào internet mua vé máy bay. Xong, tôi liên lạc để báo giờ đến Seattle của chuyến bay. Anh Đăng cho biết người đón tôi là anh Vương Tân Triệu. Trưa hôm sau, không phải một người mà cả ba đồng nghiệp thuở nào ở trường NĐC có mặt tại phi trường Sea-Tac đón tôi. Thế là anh Sâm đã đến trước tôi một ngày. Tay bắt mặt mừng. Những nụ cười hiền hòa ngày nào được thấy lại trên nét mặt nghiêm nghị của mỗi người một thời đứng trên bục giảng. Tôi nhìn các bạn già để nhận diện từng người. Người thì sợi đầu, tóc lưa thưa. Kẻ thì đầu bạc trắng. Tất cả đều trang điểm gương mặt với vài nét nhăn của mình bằng cặp kính lão. Đi đứng có phần chậm chạp đôi phần nhưng “ai đi tới đâu thì họ đi tới đó” mặc dầu tuổi đời của họ cũng đã trên dưới 70.

Đọc theo lộ trình ra khỏi phi trường, họ cười, nói nói với cách xưng hô chen lẫn những mây với tao, toi với moi. Họ bắt đầu gọi nhau bằng những “bí danh” thời trẻ. Thế là cái tên “Minh Râu” được nhắc đến. Họ nói từ chuyện cũ trong “Hốc Bò Tố” đến chuyện hai “cái am” phía đường Lê Lợi. Đây là những nơi trụ trì một thời của các ông giáo từ Sài Gòn xuống dạy vài ngày rồi trở về trên ấy. Họ sống khiêm nhường với đồng lương giới hạn, nhẫn nại với nghề nghiệp đã chọn và hết tâm với học trò. Họ nói về tình đồng nghiệp khi gặp lại vài người bạn thuở trước. Chuyện về tình nghĩa thầy trò khi đối diện với vài học trò cũ nơi xứ lạ quê người. Nói hết chuyện đời xưa rồi nói đến chuyện đời nay.

Seattle, những ngày cuối năm 2005. Mưa liên hồi, bất kể sáng, trưa, chiều, tối. Đi đâu cũng phải đem theo dù. Sau ba ngày nói chuyện với bạn bè và đi chơi dưới trời mưa ở thành phố mưa dai dẳng buồn tênh này làm tôi chạnh nhớ mùa mưa ở Việt Nam... *tôi hay nhớ về quê nhà / vào buổi chiều / nhất là những buổi chiều mưa rơi /*

Từ trái: Các GS Lê Văn Đặng, Vương Tân Triết, Nguyễn Văn Sâm, Trần Quang Minh

Lúc về, cả ba người lại một phen đưa tiễn tôi tại phi trường. Anh Sâm ở lại về sau. Trên máy bay, tôi cảm thấy vui trong lòng vì nhận biết là tôi được may mắn hơn nhiều người. Đời sống của tôi hiện nay là một tặng phẩm cá biệt mà nhiều người không thể có được. Sức khỏe còn tốt nên tôi muốn đi đâu thì đi. Tôi có được bạn bè có cùng một quá khứ và kỷ niệm chung để chia sẻ nhau những tiếng cười vui nhộn.

Mỗi ngày tôi chọn đường mình đi, đường đến anh em, đường đến bạn bè... và như thế tôi sống vui từng ngày...

Trần Quang Minh (31Th12, 2005)

Làm sao sướng

Nguyễn Thị Hồng Diệp

Hồi này, chẳng biết mắc cái giống gì, tôi lại hay nghiên cứu về chuyện sướng khổ thế này không biết? Chuyện này tôi nói nhiều lắm trong cuốn Sỏi Đá Bên Đường rồi, tưởng là hết chuyện. Ai ngờ hôm nay lại lòi ra nói lại. Hồi đó tôi lại còn dám khẳng định là cái gì mình không có cho nên hay nói đến. Cái gì mình có chẳng cần nói đến làm gì. Xem như thế, phải chăng, chúng ta có thể kết luận rằng thì là mà, hồi này có vẻ tôi hơi tưng hạnh phúc.

Đúng thế, tại vì bị bởi, hồi này, cái kho tàng hạnh phúc của tôi đã bắt đầu cạn, cái hũ sung sướng của tôi đã bốc thành hơi bay đi hết rồi, cho nên tôi lại bắt đầu loanh quanh với đề tài sướng khổ.

Ngày xưa, người Việt Nam mình, ai ai cũng tin tưởng rằng tốt số hơn bố giàu; sướng khổ là tại số. Sinh dưới một ngôi sao tốt thì sướng, sinh dưới một ngôi sao xấu thì khổ. Con người chẳng thể nào - hay là rất khó thay đổi định mệnh. Anh nào cùng khôn quá, chỉ còn mỗi một nước chếp miệng, cúi đầu than rằng “định mệnh đã an bài”. Chỉ duy nhất có anh Kim Trọng, khi mê gái, đã liều miệng nói cứng rằng: “Xưa nay nhân định thắng thiên cũng nhiều.” Tuy miệng thì nói thế, nhưng khi anh vừa quay lưng đi, ông bà nhạc tương lai của anh, gọi mỗi, bán đất bán rế cái người yêu của anh cho chủ chứa, anh có biết đường mô mà áp dụng thuyết nhân định thắng thiên. Cái số người yêu của anh là số làm tà lọt cho bà Đạm Tiên, cho nên tránh trời chẳng khỏi nắng. Như thế mới gọi là số. Còn nếu như thay đổi được số, như chàng Kim Trọng tin tưởng thì đã chẳng gọi là định mệnh an bài!!!

Theo như cái thuyết định mệnh này thì vừa lợi lại vừa hại. Nếu số cụ sướng thì cụ nhàn tản thân lắm. Cụ chẳng cần đụng đến cái móng tay, cụ vẫn sướng như thường. Còn số cụ cầm tinh con rệp thì cụ càng chạy vạy, bôn ba, cụ càng trầy vẩy sứt vẩy mà chẳng đi tới cái ngõ cụt nào. Thí dụ cụ thể ngay. Cứ nhìn chị em cô Kiều là thấy liền cái số nó linh nghiệm tới mức nào. Này nhá, cùng cha mẹ sinh ra, cô Kiều số ăn mày cho nên bon chen cho lắm, hẹn hò người yêu, âm mưu giả vờ mất kẹp tóc để làm quen với trai, đêm hôm hò hẹn, vạch rào sang chơi - cả đêm - với trai, thề nguyện đính ước, giao lưu văn hóa, trao đổi kỹ vật cho em. Đủ cả lễ nghi quân cách. Thế mà

vẫn hồng ắn. Trong khi cô Vân, ăn no ngủ kỹ, chẳng cần bận tâm đến cái chuyện gì, thì cổ bày tận miệng, chỉ việc xoi. Tự nhiên vô ngay anh bò bờ béo, đã thế cả nhà lại còn phải lạy van, nhờ vả, làm ơn làm phúc nữa chứ! Chẳng phải là tốt số thì còn là cái gì nữa? Chẳng thể mà ngày xưa, có những anh chàng, biết rằng, hoặc tự cho rằng, số mình nhàn hạ, tối ngày trải chiếu dưới gốc cây sung, nằm rung đùi, há mồm chờ sung rụng trúng vào miệng, chỉ việc nhai rồi nuốt. Trong khi những người khác đi cấy, đi cày, học xì dầu, sôi máu mắt, thì lại chả có hột cơm vào bụng. Đã gọi là số thì chẳng thể nào trật đi đâu được. Đồng ý chưa?

Ấy thế mà cái thuyết định mệnh này, sang tới thiên niên kỷ này coi như sai bét. Phải chăng vì thời gian thay đổi hay không gian thay đổi mà cái thuyết này phá sản, không còn trúng được tới một phần trăm, không còn ai tin, không còn ai nhắc tới. Sai hoàn toàn. Sai từ đầu đến cuối.

Ngày nay, ở cái xứ sở này, các ông thầy bà cốt đều dạy người ta rằng sướng khổ là do tự lòng mình. Cụ muốn sướng là cụ sướng, mà cụ muốn khổ thì xin cứ việc tự nhiên, không ai ngăn cản cả.

Cứ việc nhìn nhận cụ đang là sướng, cứ nhất định coi cụ là con Trời, Trời sẽ lo cho mọi sự. Bây giờ chưa có thì mai một cũng có. Bây giờ thất nghiệp, mai một sẽ có việc, mà việc sộp hơn việc trước nữa cơ, miễn là cụ vững lòng tin. Bây giờ một xu không dính túi, nhưng cụ cứ nhất quyết tin như đánh đống cột, rằng mai kia, một nọ, cụ sẽ giàu, sẽ ở lâu dài, đi xe láng bóng. Những ước mơ ấy sẽ thành sự thực.

Mỗi sáng dậy, cụ có hai lựa chọn: muốn sướng hay muốn khổ? Lẽ dĩ nhiên là cụ muốn sướng, phải không nào? Ngu gì mà lại muốn khổ cơ chứ? Vậy thì cụ cứ việc nở một nụ cười thật tươi với bóng mình trong gương. Cụ nói, tất cả mọi sự rồi đâu cũng vào đấy. Thế là cụ sướng. Còn như cụ mặt ủ mày chau, cụ chẳng chịu rửa mặt chải đầu, thay quần áo gọn gàng sạch sẽ. Cụ ngồi ủ dột trên giường nghĩ đến những chuyện xui xẻo đã qua, hay chưa tới mà lo cau lo cóc, lo móc lo gà, thì cụ khổ là lẽ đương nhiên. Cho rằng hiện tại cụ có nhiều điều bất như ý đi. Nếu cụ cứ ngồi chịu trận mà nghiền ngẫm cái khổ thì làm sao cụ thoát ra được cảnh khổ. Còn nếu cụ nhất định nông thôn vùng dậy, cụ dẹp cái lo lắng sang một bên, cụ tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, trang điểm bộ mặt cho vui, cho bớt hãm tài, cụ tạo

cho mình một thái độ quyết chiến, quyết thắng, tự nhiên cụ cảm thấy phấn khởi, những nỗi lo sẽ giảm đi nhiều lắm. Chẳng phải cụ ủ dột, lo toan mà cụ giải quyết được mọi vấn đề. Thái độ thụ động này sẽ làm cho những mối lo của cụ tăng lên gấp bội. Chi bằng cụ tự nhủ, tôi nhất định thắng được nghịch cảnh này, tôi nhất định ra thoát cái hố đen tối này. Thiên Chúa luôn luôn ở cạnh tôi và giúp đỡ tôi. Thái độ tích cực và lòng tin tưởng sẽ giúp cụ sáng suốt để giải quyết mọi vấn nạn ở đời. Còn như chưa tranh đấu mà cụ đã nghĩ rằng mình thất bại thì cụ thất bại là đáng đời rồi. Nếu cụ luôn luôn để thì giờ để làm những chương trình cho hậu vận, cho tương lai, cụ sẽ không có thời giờ để hưởng hiện tại. Chi nên sống cho ngày hôm nay. Nếu cụ đang thất nghiệp, cụ lo rằng mai một hết tiền dành dụm, cụ sẽ mất nhà, mất xe, con cụ sẽ đói, sẽ bị đuổi học, vợ cụ sẽ bỏ cụ đi lấy người khác. Những cái lo chưa tới này sẽ làm cho cụ chết non, chết yếu. Chi bằng cụ nghĩ: tôi mất việc, nhưng may quá, tôi vẫn còn một chút tiền để dành. Hôm nay tôi vẫn có mái nhà này trên đầu, chiếc xe này để đi. Tôi vẫn còn mười mấy tháng trợ cấp thất nghiệp. Vợ tôi vẫn có việc làm. Với một đầu lương, với tiền thất nghiệp, tuy không đầy đủ như trước, nhưng cũng đủ để trang trải những nhu cầu thiết yếu nhất. Tôi phải vững tin. Biết đâu, ngày hôm nay tôi tìm được việc làm. Hãy nên sống cho ngày hôm nay, sống trong hiện tại, giờ này, phút này. Cụ không thể biết được điều gì, phép lạ nào sẽ xảy ra giây phút tới? Vì thế hãy sống với hiện tại.

Khi gặp một chuyện bất như ý xảy ra, cụ cũng có hai lựa chọn, một là cụ khóc thét lên, chửi bới, la ó, đập phá, hai là cụ bình tĩnh chấp nhận. Thái độ thứ nhất chẳng những không giải quyết được vấn đề gì mà cũng không thay đổi được sự việc đã xảy ra mà còn làm cho gia đình cụ bỗng trở nên hỏa ngục. Tôi lấy thí dụ, ông quý tử của cụ, mới có bằng lái xe, lái trộm chiếc xe mới tinh của cụ đi lấy le với đào, rồi đâm sầm vào gốc cây, nát tan cái xe ra. Một là cụ nổi điên, đập phá, chửi con, mắng vợ, hai là cụ bình tĩnh nghĩ lại. Đàng nào con cụ cũng làm nát cái xe rồi. Đây là một sự việc không thể nào thay đổi được. Nhưng ít nhất thằng ông mãnh chẳng rụng một cọng lông, con bò nó cũng không mất một sợi tóc, nhưng vậy là cần phải cảm ơn Trời Phật rồi. Còn cái xe? Mua bảo hiểm để làm gì? Lúc này là cơ hội lấy lại tiền đóng hụi chết cho hãng bảo hiểm bao nhiêu năm nay. Có gì mà nặng cả lên. Còn cái tội lấy xe không xin phép của thằng ông mãnh? Đứa con trai nào,

trước khi lái được xe an toàn cũng phải làm một quả tai nạn. Cũng như muốn đi xe đạp giỏi thì phải ngã té đầu gối. May mà nó chẳng hề hấn gì. Đó là nhờ nhà có phúc. Nhờ ơn trên phù trợ. Nó mà nằm chình ình ra đấy, vỡ đầu gãy cẳng thì còn khổ đến đâu? Chửi nó vài câu cho phải phép. Như vậy là vui cửa vui nhà. Còn mà cụt làm thương trận hạ trận, chưa chắc con cụt đã sợ, mà cái người khổ đầu tiên là chính bản thân cụt. Gia đình cụt sẽ tan nát. Còn nếu cụt lựa chọn thái độ bình tĩnh, con cụt sẽ cảm kích thái độ rộng lượng của cụt mà yêu cụt và tin tưởng cụt hơn. Thế là mọi người cùng sướng.

Vì thế mấy ông bà thầy này mới cương quyết kiên định lập trường là hạnh phúc là một sự lựa chọn. Vậy thì cụt cứ làm như vậy như vậy để cho cuộc đời sướng nhé! Ai ngu gì mà lại chọn khổ? Có phải không?

Hóa ra sướng cũng chẳng khó khăn gì mấy nhỉ? Cái mà ngày xưa, mấy cụt Việt Nam gọi là ăn xối ở thì, không biết lo xa, lại hóa ra nghệ thuật sống sướng! Thế mới biết Đông Tây đôi khi đối nghịch với nhau gồm lên ấy chứ! Cái anh chàng mê gái Kim Trọng hóa ra cũng có lý khi tuyên bố rằng nhân định thắng thiên.

Ghi lại từ Internet [**Monday, January 16, 2006**]

Thông Cáo **Về việc ấn hành Đặc San 2006**

Để chuẩn bị cho Đặc San 2006 dự trù phát hành vào mùa Đông năm nay.

Chúng tôi trân trọng kính mời Quý Thầy Cô , các Anh Chị CHS Nguyễn Đình Chiêu và Lê Ngọc Hân cùng Thân Hữu đóng góp bài vở (Thơ, Văn, Truyện Ngắn, Tùy Bút, Hồi Ký, Bút Ký, các bài viết nghiên cứu về Văn Hóa, Văn Học Việt Nam), hình ảnh, tư liệu liên quan đến hai Trường NDC & LNH, và Thành Phố Mỹ Tho.

Chúng tôi ước mong rằng, mỗi quyển Đặc San là một khu vườn yên tĩnh, nơi đó người đọc sẽ tìm về được những kỷ niệm êm đềm dù đó là đắng cay hay hạnh phúc. Người viết chính là Người Mở Cổng Vườn.

Thời hạn chót để nhận bài là ngày 31 tháng 5 năm 2006.

Xin email về địa chỉ: vinhngo2000@gmail.com, Trudykk@aol.com

Hoặc gửi về địa chỉ ghi trên Bản Tin.

XUÂN THAO THỨC

*Cho tôi tìm lại bóng ngày qua
Có cành LAN nở trước hiên nhà
CÚC, HUỜNG e áp bên thêm nắng
NGỌC NỮ thơm nồng ngát cánh HOA*

*Gói trọn thương yêu với tháng ngày
Nhớ sao là nhớ vị hương say
Đường về xóm nhỏ nhiều tâm sự
Ảo mộng Hóa Công khéo sắp bày*

*Hiu quạnh Xuân sang giữa phố buồn
Sương mù giăng mắc khuất người thương
Đêm về đồ giấc ru niềm nhớ
Gối bóng chập chùng mộng cổ hương*

*Thấp nén hương lòng nhớ mẹ cha
Hình dung bóng dáng đóa “NGỌC HOA”
Trang trải tiếc thương trên giấy trắng
Xuân về thao thức khách trần la*

Ngọc Hường – CANADA

(Trong sự ngâm ngợi tiếc nuối HUÊ VIÊN ngày cũ)

Mơ về Quê Cũ

Huyền Thị Tri

Đêm nay chị mơ trở về quê cũ
 Nương hồn theo cùng với đám mây xa
 Thăm lại gian nhà cây sung trước ngõ
 Lạ bàn thờ thiên cạnh gốc tre già
 Thấy mẹ sấm soi chậu mai tươi lá
 Những nụ tròn nở rộ đón xuân xanh
 Thấy bóng cha ngồi xếp bằng niệm Phật
 Chuỗi bồ đề lăn hạt tịnh tâm lành
 Và em gái dáng vẫn gầy tha thướt
 Sắp đèn nhang cúng lễ đón Giao Thừa
 Hương nghi ngút mùi trầm thơm năm cũ
 Nhớ vô vàn những cái Tết ngày thơ
 Chị em ta hân hoan quần áo mới
 Tút tít bên pháo nổ bánh chưng xanh
 Chờ mẹ cha xong lễ rước Tổ Tiên
 Đồng chúc thọ cùng thân tâm an tịnh
 Bây giờ đây chị thềm quì bên mẹ
 Cúi hôn người trên vầng trán nhăn nheo
 Trong giấc ngủ mẹ mơ ngày xum họp
 Tình chiêm bao buồn thấy mộng bọt bèo
 Chị đã hứa sẽ trở về thăm mẹ
 Và ôm em trong đôi cánh tay gầy
 Bên mộ cha mình thấp hương khấn nguyện
 “Mọi người vui và biết nỗi vòng tay”
 Để một ngày xuân về trên đất nước
 Mỗi sân nhà mai nở thắm tung bừng
 Vang nơi nơi những bài ca đoàn tụ
 Tạ mừng nhau trong mắt lệ rung rung.

(Chị Hai gọi về Mai)

Trường Lê Ngọc Hân và tôi.

Trịnh Thúy Quỳnh

Từ lâu lắm rồi con người tôi hình như không còn tình cảm nữa. Hay nói đúng hơn, tình cảm vẫn dạt dào trong tâm hồn tôi, nhưng lúc nào tôi cũng cảm nín, không dám biểu lộ, cố nén mọi sự ở trong lòng. Nhưng khi cầm Đặc San NDC & LNH trong tay, lòng tôi đã mềm lại, đến khi đọc xong bài “30 Năm Trường Cũ Bạn Xưa” của LD, tôi òa khóc ngon lành (khóc đã đời như từ lâu lắm rồi không được khóc, nhưng may là tôi đang ở nhà một mình).

Tôi lớn lên trong một tuổi thơ không có được nhiều niềm vui, nên luôn mơ ước được sống như mọi gia đình bình thường khác, có Cha Mẹ, Anh Chị Em đùm bọc nhau dưới mái ấm gia đình hạnh phúc. Tôi đã cố gắng tranh đấu với nhiều trở ngại trong cuộc đời để được làm một người đàn ông. Đàn ông đúng nghĩa từ thể xác đến tâm hồn. Khi đời sống tương đối ổn định, trong lòng tôi lúc nào cũng mong ước được chia sẻ với những người chung quanh. Nhưng khi nhận thấy mình có quá nhiều ước mơ mà không thành tựu, tôi lại chất lười nghĩ thầm (thôi kệ, mình hãy lo cho gia đình con cái yên ổn đã).

Những ngày ở Saigon, lâu lâu về thăm các bạn ở Mỹ Tho, thấy mỗi người mỗi cảnh tôi lại tự trách, sao mình không làm gì được cho bạn mình vậy. Rồi tôi suy nghĩ những điều mình phải làm, tôi hỏi ý kiến các bạn khác, và các Anh Chị trong hội CHS NDC & LNH ở Saigon. Mọi người cứ cho là tôi viễn vông quá, rồi thôi, bỏ mặc tôi với ý nghĩ mình đã bất lực trong việc giúp đỡ bạn bè. Dù vậy, lúc nào trong lòng tôi vẫn nghĩ về Thầy Cô và các bạn.

Tôi nhớ và mang ơn nhiều lắm các Thầy Cô và bạn bè Mỹ Tho. Nhất là trường Lê Ngọc Hân của tôi.

Tôi mang ơn Cô Bảy Điều. Cô là giám thị năm tôi học lớp Đệ Nhị. Nhà Cô ở đường Ngô Quyền. Cô biết là trong gia đình tôi không có người lớn xin phép khi nghỉ học (Tôi vẫn không biết làm sao cô biết điều đó), nên khi tôi nghỉ học là được Cô cho phép. Khi lên lớp Đệ Nhất, Cô Điều nhờ Cô Nhung giám thị giúp tôi như vậy. Cô Nhung cũng rất thương tôi. Điều này làm tôi cố gắng học tập, kết quả cuối năm tôi nhận được phần thưởng hạng nhất. Người cười rạng rỡ với tôi là Cô Bảy. Tôi nhớ, Cô dí ngón tay lên trán tôi “phải cố gắng hơn dù được lãnh thưởng, nhưng Em phải ráng có nhiều điểm xứng danh hơn nữa mới được”. Lúc đó, tôi muốn ôm Cô hun một cái mà không dám. Tôi chỉ nói “Dạ, Em sẽ cố gắng, nhưng học lớp B các bạn giỏi lắm cô, em nhờ hên thôi”. Trong lúc đó nét sượng sùng hiện lên mặt tôi mà Cô không để ý và điều này đã làm cho tôi đau khổ bao nhiêu năm. Vì tôi đã dối Cô một lần. Lần đó tôi không học thuộc bài nên nghỉ học một ngày. Tôi cảm thấy xấu hổ, tội lỗi vì đã dám nói dối với một người tin tưởng mình, thương yêu mình. Nhiều lúc tôi muốn nói với Cô rồi lại thôi. Ngày tháng qua đi, cho tới một ngày kia tôi nghe nói là Cô Bảy lên ở Saigon và tôi tìm đến thăm Cô định thú tội. Thì hỡi ôi, cô đã bị bán thân bắt toại, nằm đó không nhận biết gì hết. Lúc Cô qua đời, tôi đưa cô lần cuối mà trong lòng vẫn còn ân hận, vẫn còn ray

rút hoài là sao mình không chịu nói với Cô sớm hơn. Cô ơi, Cô hãy tha thứ cho Em.

Rồi còn những ray rứt khác mà bây giờ tôi xin tỏ lộ ra cho nhẹ nỗi lòng.

Đâu ai biết rằng những Cô Giáo trong ban Xã Hội nhà Trường năm tôi học lớp đệ tam, các Cô Trị, Cô Nhân, Cô Hồng Châu là những người đã ảnh hưởng sâu đậm đến cuộc sống và nhân cách sau này của tôi.

.....Có lần nói chuyện với một nhà báo, khi được hỏi: “ tại sao Chị thích làm công tác xã hội?” lúc đó hình ảnh của các Cô và Mẹ hiện rõ trong đầu Em. Theo chân các Cô đi làm công tác xã hội cho Em hiểu đó là bổn phận của con người với xã hội. Còn Mẹ Em, khi còn sống thường hay nói: “ Nhịn ăn một miếng để dành cho người khác tốt hơn Con ạ”. Sau này có dịp nhìn thấy hình của Cô Trị và Cô Hồng Châu trong Đặc San NDC & LNH, Em mừng lắm vì thấy các Cô vẫn tươi tắn khoẻ mạnh. Có lần lâu lắm rồi ở Chùa Quan Âm ngày rằm tháng 7 năm 1972, cô Trị đứng nhìn từ xa mà không thém nói chuyện với Em, kể từ đó Em thấy buồn khổ cho đến bây giờ. Ngồi nghĩ lại, Em thấy mình vô lý quá. Cô cho Em gởi lời xin lỗi.

Còn với Cô Hường, thấy tên Cô trên Đặc san và đọc “ Những hạt bụi xanh” mà Em bồi hồi mừng rỡ. Em như thấy rõ dáng điệu của Cô, hiền lành mà cương quyết, giản dị mà cao sang. Học với Cô lớp Đệ Nhị năm 71-72. Lần đầu tiên sau mười mấy năm đi học., Em mới biết là học Sử Địa có thể học bài luôn trong lúc Cô giảng. Sau này lớn lên, Em cũng bắt chước Cô giản dị, không son phấn.....

Đối với các bạn, tôi cũng có những ray rứt, mà bây giờ muốn được bày tỏ:

Ngày đó, trong lớp tôi có 3 Yến: Yến Cỏ, Yến Nhỏ (là Quách Kim Yến, mà LD đã nhắc, hiện đang sống tại Texas), và Phạm Kim Yến (bạn này không lớn, không nhỏ).

Với Yến Cỏ (bây giờ cũng đang sống tại Hoa Kỳ), mình mong bạn đọc được những dòng này mà tha thứ cho mình: hồi nhỏ , mình chơi thân với bạn lắm. Nhưng rồi ngày kia, các bạn chọc là con gái không được chơi thân nhau quá. Hồi nhỏ mình thiệt ngu, chỉ có vậy mà mình lánh né bạn, không chơi chung nữa, mà không nói lý do, Mình làm bạn buồn lắm, bây giờ nghĩ lại cảm thấy ân hận và thấy mình vô duyên quá.

Voi Yến Nhỏ, thì hay giận hờn mà mình thì không chịu dỗ. Có lần hai đứa giận nhau đến cả năm, đến khi Mẹ mình mất thì bạn mới hết giận mình. Lúc đó mình nghĩ sao bạn mình còn nhỏ mà lại có lòng độ

lượng như vậy. Rồi có một khoảng thời gian dài, cả hai đứa mình mất liên lạc nhau. Nhưng trái đất thật tròn, khi về Việt Nam, Kim Yến tìm được mình, không biết nói sao với Kim Yến lòng thương nhớ của mình cho bạn biết. Kim Yến bây giờ rất chững chạc, không còn hồn dỗi nữa, và đã làm Bà Ngoại rồi. Chao ơi, bọn mình già hết rồi mà không hay. Với Phạm Kim Yến, mình luôn luôn giữ trong lòng những nỗi ước mơ của Bạn.

Đối với Hồng Lan, mình vẫn có bạn trong suốt nhiều năm từ ngày cùng học ở Lê Ngọc Hân, cùng chia xẻ những vui buồn của tuổi học trò và cuộc sống sau này.

Bây giờ nhìn lại, đối với tôi thời gian đi học ở Lê Ngọc Hân là giai đoạn vui vẻ nhất, chúng tôi là người trong một đại gia đình, không phân biệt tuổi tác, giàu nghèo. Mọi người đến với nhau bằng cả tấm lòng rộng mở. Mỗi Thầy Cô có một cách dạy dỗ, như Cha Mẹ trong mỗi gia đình, nhưng tất cả đều muốn học sinh trở thành những người “Thành Nhân Chi Mỹ”.

Bây giờ, khi có dịp ngồi lại, chúng tôi thường nhắc về nhau những ngày tháng của tuổi học trò, ở đó , mọi kỷ niệm đều được trân quý, dù là vui hay buồn. Nơi đây, tôi đang có các bạn Liên Dương, Thu Hương, Kim Yến, Ngọc Phượng, Thanh Tâm. Huệ Nhi, Phương Nhi, Ánh Nguyệt, Lý Kim Cúc và còn nữa Phương Anh, Chung Bích Ngọc, Bê. Tôi cũng còn có Anh Hồ Hữu Hiệp và Chị Mỹ Xuân.

Nhờ bạn bè ở Mỹ Tho mà mình thấy ấm áp và không còn thấy đơn độc, lẻ loi.

Xin cảm ơn tất cả Thầy Cô và Bạn Bè đã cho tôi sống lại những ngày thật hoa mộng của thời niên thiếu, nơi đó từng kỷ niệm là những viên sỏi nhỏ đưa tôi vào một căn nhà thật bình yên, hạnh phúc...

Mây khói băng khung

Mạc Vân

*Mây khói lằng lằng đẹp lạ lùng
Tự đâu loan tỏa khắp khôn cùng
Bếp hồng khói bốc bao hương ấm
Ánh mắt mây vương mấy lão từng
Tương khách tri thiên còn đóaai đợi
Mơ người vắng nguyệt đã thung dung
Nghìn năm Mây Khói bao tương ngộ
Có hẹn hò đâu vẫn thủy chung*

(Memphis, mùa Giáng Sinh 2004)

Tàn Xuân

Lê Mỹ Nam

*Thôi em! mùa xuân qua rất vội
Cánh hoa đào còn lại rụng hôm qua
Lòng ta dâng muôn nỗi xót xa
Ta đánh mất rồi mùa xuân tuổi nhỏ
Hôm nay hồn nghe rưng rưng lệ
Nhớ mẹ già phiên chợ năm xưa
Nhớ giao thừa ngôi quanh bếp lửa
Ta cùng em giành chiếc bánh chưng xanh
Thôi em, ngoài kia hoa rụng hết
Những mùa xuân thơ bé đã đi qua
Những cành đào – cành mai mơ ước
Đã hết rồi lắm mộng cảm thiết tha*

*Ta bên này nửa vòng trái đất
Nhớ về em bằng những ước mơ thầm
Thương xuân tàn – hoa rụng – lặng câm
Ta gặp ta trong nỗi đau hiu đó.*

CA, Xuân tha hương

Các CHS thập niên 1950, nay gặp nhau trên Xứ Người.

Các chị: Ngọc Anh, Tú Anh, Bạch Yến và Tú Loan

Lá Thư Tình Nghĩa

1/ Anh Đặng Thành Vinh & chị Lê Ánh Nguyệt – (Canada)

BCH Hội AH NĐC-LNH Mỹ Tho rất cảm kích trước lòng ưu ái của anh chị dành cho Hội với những lời chúc tốt đẹp và sự đóng góp đều đặn. Xin thưa với anh chị là hàng năm BCH tổ chức 1 buổi họp mặt vào tuần lễ cuối của tháng 8, nếu anh chị có thể sắp xếp thời gian để sang California dự Đại hội được thì thật quý hóa vô cùng.

2/ Chị Lê Mỹ Nam (Oakland)

Chúng tôi xin được chọn một trong những bài thơ hay của chị về mùa xuân để đăng trong BT này. Xin chị vui lòng cho BCH biết địa chỉ mới của chị để tiện việc liên lạc và gửi BT trực tiếp đến chị. Thân chúc chị và gia đình an vui năm Bính Tuất.

3/ Anh Trần Văn Nam (Phần Lan): “Tôi tên Trần Văn Nam, hiện định cư tại Phần Lan, từ hơn 16 năm, nơi đây không có ai là CHS NĐC/LNH cả. Buồn thay ! Tôi và nhà tôi cùng học NĐC từ năm 1954-1961. Mong được liên lạc với các bạn học cũ..... Gởi các Anh một bài mới viết cho ĐS 2006 ở Hoa Kỳ gọi là Lễ Ra Mắt...” *Cám ơn Anh Chị thật nhiều đã liên lạc với Hội, với Bạn Bè cùng Trường. Hy vọng rằng, qua Bản Tin này, Anh Chị sẽ tìm lại được những Bạn Bè quen biết ngày xưa. Bài viết của Anh rất cảm động. Chúng tôi xin dành để lại cho ĐS 2006. Xin Anh Chị cho biết địa chỉ, để chúng tôi có thể gởi ĐS 2005 và DVD Họa Mặt. Kính mến.*

4/ Anh Trần T. Việt (Nhật Bản): *Cám ơn Anh đã giới thiệu Website NĐC & LNH đến Bạn Bè và Thân Hữu tại Nhật Bản và các Quốc Gia khác. Mong đón nhận bài viết về Mỹ Tho của các Anh. Trân trọng.*

5/ Anh Phùng Nhân (Úc Châu): “Tôi nhận được ĐS NĐC & LNH do Anh gởi tặng. Từ hôm đó tôi nay mắc lo đọc để nhận xét coi năm nay có gì đổi mới hay không? Theo nhận xét của tôi, thì ĐS Trường mình năm nay, Hội bên California làm xuất sắc hơn nhiều...” *Cám ơn Anh Phùng Nhân rất nhiều về truyện ngắn và bài thơ Anh đã gởi cho chúng tôi tại Hoa Kỳ, sẽ đi trong những số tới, Chúc Anh luôn khỏe mạnh và có thêm nhiều tác phẩm gởi đến người đọc. Kính mến.*

6/ Thầy Phan Chùng Thanh (Hoa Kỳ): *Cám ơn những ý kiến “tích cực” của Thầy về DVD Họa Mặt 2005. Kính chúc Thầy luôn khỏe mạnh và yêu đời. Kính mến.*

Quý sinh hoạt**Các Nơi Khác**

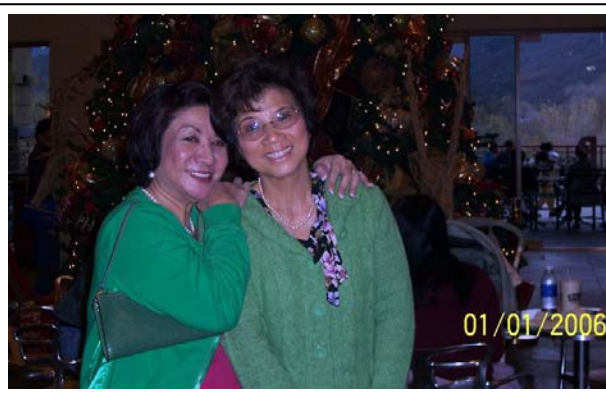
1. Cô Đặng Vũ Thị Quy	Canada	30
2. Cô Hồ Sương	OK	50
3. Thầy Phạm Nguyên Chu	TX	70
4. Thầy Vương Tấn Triệu	WA	50
5. Cô Võ Thị Hoa	MN	30
6. Laura Hạnh Nguyễn	HI	50
7. Diana Tú Nguyễn	HI	50
8. Đoàn Hồng Phúc	VA	60
9. Nguyễn Phương Lan	NC	50
10. Trần Thanh Giang	NV	30
11. Trần Ánh Tuyết	WA	50
12. Phạm V. Quang /Nguyễn Thị Bé	VA	100
13. Phùng Thị Tho	GA	80
14. Trần Hiếu Linh	GA	20
15. Trần Kim Diệp	France	25
16. Nguyễn Thái Bửu	TX	120
17. Trịnh Quốc Cường	HI	100
18. Nguyễn Văn Cửa	GA	30
19. Lê Đăng Hạc	TX	60
20. Nguyễn Lộc Hưng	MO	30
21. Trương Hoàng Nghiệp	PA	100
22. Hồ Thị Cảnh	France	10
23. Lê Văn Liêm	IL	20
24. Lý Thị Nguyệt Cúc	MD	50
25. Trần Ngọc Hường	Canada	20
26. Vũ Kim Ngân	TX	100
27. Vương Hữu Lượng	GA	20
28. Lê Ánh Nguyệt	CA	50
29. Nguyễn Ngọc Đảnh	HI	50
30. Tô Thị Hồng Vân	TN	30
31. Trần Mạnh Xuân	MD	40
32. Hội AH NĐC-LNH Paris	France	100
33. Huỳnh Quốc Minh (Đức Quốc)		30

Từ California

1. Thầy Nguyễn Thư	Cerritos	40
2. Thầy Dương Minh Kính	Riverside	50
3. Trần Ngọc Nữ	Westminster	20
4. Lâm Vĩnh Phú	West Hills	20
5. Nguyễn Thị Gương	San Rafeal	25
6. Nguyễn Hữu Quyền	San Diego	20
7. Lý Thị Hồng Hoa	Westminster	20
8. Rose Huỳnh	San Francisco	50
9. Liêu Ngọc Kiên	San Diego	100
10. Nhan Ánh Thủy	Hercules	50
11. Hồ Hữu Hiệp	Woodside	25
12. Trương Mỹ Xuân	Woodside	25
13. Nguyễn Văn Xe /Thu Cúc	San José	50
14. Trịnh Thị Kim	San José	100
15. Nguyễn Văn Nhựt	San Diego	10

Báo cáo của Thủ Quỹ

Tồn Quỹ tháng 11-2005	5680
Tổng Thu	2310
(niên liễm, ủng hộ, ĐS và DVD)	
Chi	
a/ Bản tin 38 + DVD hộp mặt (bưu phí)	465
b/ Quà Tết VN	1000
c/ In check book	10
Tổng Chi	1475
Tồn quỹ tháng 2/06	6515

CHS Trịnh Thị Kim và CHS Nguyễn Thị Trung, hai Nữ Sinh Ban "C" NĐC gặp lại nhau sau hơn 30 năm xa cách

Để có thể tiết kiệm được bưu phí gửi Bản Tin và hơn nữa có thể đọc và xem hình ảnh trên Bản Tin với nhiều màu sắc, chúng tôi tha thiết kêu gọi Quý Thầy Cô, Anh Chị CHS vui lòng cho chúng tôi địa chỉ email chính xác. Bằng cách này, chúng ta có thể liên lạc nhau nhanh chóng và dễ dàng. Trong trường hợp Quý Thầy Cô, các Anh Chị không có địa chỉ email chúng tôi vẫn tiếp tục gửi Bản Tin qua đường bưu điện.

Hiện nay có một số Bản Tin hoặc thơ từ liên lạc bị trả về theo đường bưu điện, hoặc địa chỉ email không còn hiệu lực (như email ở chỗ làm việc). Vì bất cứ lý do gì, Quý Thầy Cô, Anh Chị hoặc Bạn Bè cùng Trường không nhận được Bản Tin, xin vui lòng cho chúng tôi biết tại địa chỉ vinhngo2000@gmail.com hoặc Trudykk@aol.com